

El Principat no és una nació

Enguany, 2012, s'escau una triple efemèride molt significativa. El 90è aniversari del naixement i el 20è de la mort de Joan Fuster (1922-1992). I el 50è aniversari de la publicació, el 1962, d'algunes de les seves obres més cabdals per la recuperació nacional dels Països Catalans: *Nosaltres, els valencians* i *Qüestió de noms*.

L'aparició de Joan Fuster en un dels moments més foscos de nostra història i la seva gegantina aportació multidisciplinària, brillant entre les enclotxes d'un poble sotmès, marcà el punt d'inflexió de la història contemporània del nostre pensament nacional. Des de Fuster, tot està per fer, però tot és possible. Des de Fuster, la consciència i la vertebració dels Països Catalans no ha deixat de créixer. Més o menys ràpidament, però no hem deixat de créixer, des de la nació esquarterada, derrotada i ignorant d'ella mateixa, fins l'articulació de nombrosos col·lectius polítics, culturals, acadèmics, populars..., que impulsen una nació ben viva, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

Però no per ser optimistes deixem de ser conscients de la tendència autoesquarteradora sempre latent al catalanisme. Ho veiem massa sovint en el neoindependentisme sorgit vertiginosament al Principat, arran del fracàs del federalisme i l'autonomisme del peix al cove. Diuen que la Catalunya estricta és una nació quan tan sols és una regió dels Països Catalans. Es tendeix a obeir les divisions imposades per Espanya i a una realitat política a la perifèria nacional que es fixa dins el marc mental com a inamovible. Com si fa deu anys tothom al Principat fos independentista! Obliden la realitat

cultural, geogràfica i de teixit productiu. I la simple conveniència ja que, per posar un simple exemple, el client i proveïdor més important del Principat és el País Valencià. Però es veu que pesa més el «que diran» o «les corbates mentals» de les què ens parla Joan Tardà.

Així doncs, la reivindicació de Fuster i la construcció dels Països Catalans continua sent tan imprescindible com sempre. I malgrat els regionalistes, avança a tot el territori. Com posa de manifest una enquesta feta a Mallorca pel Grup Opinòmetre el 2010 sobre una mostra de mil persones que indica que: el 34,6% dels mallorquins se senten en nota de pertinença als Països Catalans entre zero i u; un 9,5% entre dos i quatre; un 41,3% entre cinc i vuit i un 14,5% entre nou i deu.

Podem veure, doncs, com el concepte fusterià de Països Catalans és molt significativament acceptat a l'illa —amb nombrosos adversaris, això també—, on hi ha més percentatge de seguidors que se situen entre el nou i el deu que no pas votants de l'independentisme polític a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya.

Aquestes dades són altament positives i són fruit de més de 50 anys de lluita i pedagogia nacional. Que continuïn creixent, segueix sent una feina que ens correspon fer-la als que ens agrada tirar del carro: nosaltres, els fusterians. ◀

Joan Lladó
Secretari de Vertebració dels Països Catalans d'Esquerra
jllado@esquerra.cat